

**ASOCIAȚIA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR
OMULUI ÎN ROMÂNIA - COMITETUL HELSINKI**

București, Str. Nicolae Tonitza nr.8, Sector 3, Tel / Fax: 312 45 28; 312 37 11, e-mail: apador@dnr.ro

Nr. 110/30 decembrie 2004

DOMNULE PREȘEDINTE,

**ASOCIAȚIA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI ÎN ROMÂNIA -
COMITETUL HELSINKI (APADOR-CIH)**, cu sediul în București, str. Nicolae
Tonitza nr.8, sector 3,

Declară recurs împotriva sentinței civile nr. 2435 din 28 octombrie 2004 pronunțată în
dosarul nr. 3143/2004 de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios
administrativ și fiscal, pentru următoarele **motive** :

Obiectul dosarului nr. 3143/2004 al Curții de Apel București – Secția a VIII-a îl
reprezintă o acțiune formulată, în temeiul art.16 din Legea nr.29/1990, împotriva
Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a dlui.
Tănase Joița, procuror general până la data de 29 august 2003, deoarece aceștia nu au
executat hotărârea definitivă și irevocabilă prin care erau obligați să comunice, în
termenul legal de 30 zile, informații de interes public privind supravegherea persoanelor.

Prin sentința civilă nr. 2435/2004, instanța de fond a admis în parte acțiunea și a dispus,
între altele, obligarea în solidar a pârâților la plata daunelor de întârziere de 300.000 lei/zi
pentru perioada 20 mai 2003 – 29 august 2003, precum și obligarea pârâtului Ministerul
Public la plata daunelor de întârziere de 300.000 lei/zi pentru perioada 30 august 2003 –
10 decembrie 2003.

**1) Motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9, art. 304/1 din codul de
procedură civilă**

Considerăm că soluția este greșită prin **obligarea pârâtului Ministerul Public la plata
daunelor de întârziere numai până la data de 10 decembrie 2003, deși nici până în
prezent acesta nu a executat** integral sentința civilă nr. 892/2002 a Tribunalului
București – Secția a VIII-a, hotărâre definitivă și irevocabilă, a cărei executare am cerut-o
în baza art. 16 din Legea nr. 29/1990.

./.

DOMNULUI PREȘEDINTE AL ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Actul care ar putea fi considerat începător de executare din partea pârâtului îl constituie adresa nr. 78/2003 din 10 decembrie 2003 (însoțită de 2 anexe) a Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Cooperare Internațională, de Informare Publică și Relații cu Presa.

Dar, în raport de viciile de formă ale adresei pârâtului din 10 decembrie 2003, care fac din aceasta un act inform, considerăm că executarea nici nu a început.

Viciile de formă sunt :

1) Adresa nr. 78/2003 nu este semnată de procurorul general, ci de un procuror șef secție, care, potrivit legii (art. 35 din Decretul nr. 31/1954) nu poate reprezenta/angaja Ministerul Public. Or, în dispozitivul sentinței civile nr. 892 din 20 decembrie 2002 a Tribunalului București – Secția a VIII-a a fost obligat Ministerul Public, iar nu o secție din cadrul acestuia, de a comunica informațiile solicitate.

2) În plus, cele 2 anexe care însoțesc adresa nr. 78/2003 și care conțin o parte din datele solicitate nu au nici un fel de semnătură sau atestare din partea celui care le-a întocmit. Deoarece conținutul anexelor nu este inclus în cel al adresei nr. 78/2003, răspunderea semnatarului adresei se limitează doar la mențiunile din adresă și nu se extinde la exactitatea datelor din anexe, care sunt separate de adresă și care nu sunt semnate/atestare de nimeni. Deci, până la urmă, datele conținute de cele 2 anexe nu sunt semnate de nimeni și nici nu se cunoaște cine le-a întocmit.

Deci, reclamantei i-au fost comunicate **anexe întocmite de un anonim. Or, anonimul este incompatibil cu conceptul de persoană juridică. Chiar și în cazul Ministerului Public.**

În mod evident, motivele de formă invocate de reclamantă duc la concluzia că hotărârca irevocabilă nu a fost executată nici măcar parțial.

..-

Chiar dacă s-ar trece peste impedimentele de formă pe care le-am prezentat, și s-ar considera că executarea a început la data de 10 decembrie 2003, ea nu a fost totuși terminată, desăvârșită, nici până în prezent, deoarece relațiile comunicate de pârât prin adresa nr. 78/2003 din 10 decembrie 2003 sunt în mod vădit incomplete în raport de dispozitivul titlului executor (sentința civilă nr. 892/2002).

Prin adresa nr. 78/2003, nu ne-au fost comunicate toate informațiile pe care le-am solicitat prin scrisoarea nr. 303 din 26 august 2002 și care au fost prevăzute în sentința civilă nr. 892 din 20 decembrie 2002 a Tribunalului București – Secția a VIII-a.

Astfel :

1) În Anexa 2, Ministerul Public a comunicat numai câte madate de supraveghere au fost solicitate și câte a aprobat în baza Legii nr. 51/1991 (câte cerute, exact atâtea și aprobate:

14.267), dar nu a mai comunicat câte dintre persoanele supravegheate în baza acestor mandate au fost trimise în judecată și câte dintre acestea au fost condamnate. Deși, aceste informații trebuiau să fie comunicate, potrivit cererii noastre și hotărârii judecătorești irevocabile (sentința civilă nr. 892 din 20 decembrie 2002 a Tribunalului București – Secția a VIII-a).

Ministerul Public deține aceste informații, deoarece trimiterea în judecată (rechizitoriul) se dispune de parchet, care are atât evidența persoanelor pe numele cărora s-au emis mandate de supraveghere, cât și evidența persoanelor trimise în judecată. Întrucât participă și la judecata cauzelor penale, Ministerul Public are și evidența persoanelor trimise în judecată și condamnate/achitate. Ministerul Public trebuia să compare numele persoanelor pentru care a autorizat supravegherea în baza Legii nr. 51/1991 cu numele celor pe care i-a trimis în judecată. Din această comparație rezultă eficiența autorizării: câți dintre cei supravegheați au fost trimiși în judecată. Ceea ce reprezintă tocmai una dintre informațiile pe care le-am solicitat și nu ne-au fost comunicate până în prezent.

2) Ministerul Public nu ne-a comunicat nici câte autorizări de supraveghere emise în baza Legii nr. 51/1991 au fost prelungite și nici care a fost durata cea mai mare a unei astfel de supravegheri autorizate (autorizarea inițială + toate prelungirile ei), deși deține aceste date (el elibera aceste autorizări și prelungiri) și a fost obligat la comunicarea lor prin hotărâre irevocabilă.

3) De asemenea, Ministerul Public nu ne-a comunicat numărul persoanelor care au fost înștiințate că au fost supravegheate în baza Legii nr. 51/1991, câte persoane au făcut plângere împotriva măsurilor de supraveghere întemeiate pe această lege și câte dintre aceste plângeri au fost admise, deși deține aceste date și a fost obligat la comunicarea lor prin hotărâre irevocabilă.

Obligația înștiințării celor supravegheați, la încetarea supravegherii, este prevăzută de Rezoluția 1402 (1999) privind controlul serviciilor secrete interne, adoptată de Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei și prevede că *“la încetarea supravegherii sau a interceptării, persoana respectivă trebuie să fie informată despre măsura luată.”*

Dreptul persoanei de a se adresa Ministerului Public cu plângere împotriva supravegherii este prevăzut în art. 13 al. 6 din Legea nr. 51/1991. Potrivit acestui articol, plângerea se adresează procurorului anume desemnat, ierarhic superior celui care a emis mandatul. Invocarea de către Ministerul Public a art. 16 al. 3 din Legea nr. 51/1991 este irelevantă în speță, întrucât am solicitat informații privind totalul plângerilor împotriva măsurilor adresate parchetului, iar nu comisiilor parlamentare. Deci, am cerut informații deținute în mod evident de Ministerul Public și nu de altcineva.

*

Dorim să subliniem că toate informațiile care nu ne-au fost încă transmise de Ministerul Public se află în deținerea acestuia și fac parte dintre cele pentru care s-a

stabilit prin hotărâre judecătorească irevocabilă că Ministerul Public are obligația să ni le comunice.

Susținerile parchetului (Ministerul Public) că nu el deține aceste informații, ci Serviciul Român de Informații (SRI) sunt inexacte/comice, având în vedere că :

-rechizitoriul se emite de parchet, nu de SRI

-autorizările de supraveghere și prelungirile lor se eliberau în perioada respectivă de parchet, nu de SRI

-plângerea împotriva supravegherii se adresează, în baza art. 13 al. 6 din Legea nr. 51/1991, parchetului (procurorului ierarhic superior), iar nu SRI sau comisiilor parlamentare

Cât despre afirmația parchetului că nu există o reglementare internațională în baza căreia persoana interceptată/supravegheată trebuie să fie informată despre măsura luată la încetarea interceptării/supravegherii, ea se înscrie pe linia deja obișnuitelor erori ale parchetului în prezentul litigiu. Aceasta deoarece Rezoluția 1402 (1999) privind controlul serviciilor secrete interne, adoptată de Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei prevede suficient de clar că *“la încetarea supravegherii sau a interceptării, persoana respectivă trebuie să fie informată despre măsura luată.”*

Rezultă fără echivoc faptul că hotărârea judecătorească irevocabilă a obligat parchetul (Ministerul Public) să comunice exact datele deținute de acesta, iar nu de altcineva. Și că parchetul nu a comunicat exact datele aflate în deținerea sa, iar nu a altcuiva.

Ceea ce Ministerul Public a comunicat până în prezent constituie, cel mult (și dacă se trece peste viciile de formă), doar o „plată parțială” din punct de vedere al executării obligației de a face, stabilită prin hotărâre judecătorească irevocabilă. Or, potrivit principiilor dreptului civil, creditorul nu poate fi obligat să primească o plată parțială, iar plata parțială nu poate stinge obligația debitorului (art.1101 cod civil).

La fila 8 din întâmpinarea pârâtului depusă la instanța de fond la termenul din 21 octombrie 2004, se susține –vădit inexact- că solicitarea reclamantei din cererea de informații nr. 303 din 26 august 2002 ar fi instituit pentru pârât o obligație alternativă (??!), lăsându-i acestuia alegerea de a comunica ori datele despre autorizațiile emise în baza Legii nr. 51/1991 și Legii nr. 14/1992 ori datele despre autorizațiile emise în baza Codului de procedură penală. Această susținere este complet ireală și este contrazisă de simpla lectură a cererii nr. 303 din 26 august 2002, în care se menționează expres că sunt cerute date, **separat pentru fiecare** dintre cele 3 categorii de autorizații, emise în baza celor 3 legi (51/1991, 14/1992, Codul de procedură penală). De aceea, în textul cererii este inserată de mai multe ori solicitarea ca datele despre autorizații să fie *« defalcate pe fiecare an și categorie de autorizații »*. Or, atunci când se solicită date despre 3 categorii de autorizații (emise în baza a 3 legi diferite) și se precizează expres ca aceste date să fie

defalcate pe fiecare categorie de autorizații, este suficient de clar că nu există nici o solicitare alternativă, ci dimpotrivă sunt solicitate date despre toate cele 3 categorii, nici una neputând fi omisă.

De aceea, trebuia ca instanța de fond, stabilind că la data de 10 decembrie 2003 Ministerul Public nu a executat hotărârea judecătorească (în cel mai bun caz fiind vorba despre o executare parțială), să dispună obligarea Ministerului Public la plata de daune cominatorii începând cu 20 mai 2003 și până la executarea integrală a hotărârii judecătorești irevocabile, iar nu numai până la data de 10 decembrie 2003.

2) Motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 7, art. 304/1 din codul de procedură civilă

Hotărârea instanței de fond cuprinde motive contradictorii.

Astfel, la fila 6 paragraful 3 din hotărârea atacată, referindu-se la susținerea noastră că hotărârea nu a fost executată integral, instanța de fond afirmă că „...*nu mai are componenta legală de a aprecia pe fond dacă există o executare totală – cum susține pârâtul sau parțială cum susține reclamanta...*”

Totuși, la fila 6 paragraful final din aceeași hotărâre, instanța de fond motivează obligarea pârâtului Ministerul Public la plata daunelor de întârziere numai până la data de 10 decembrie 2003 în sensul că acea dată este „...*data eliberării adresei nr. 78/10.XII.2003 prin care autoritatea pârâtă a executat dispozitivul sentinței civile nr. 892/20.XII.2002...*” Deci, instanța a reținut totuși că pârâtul a realizat o executare totală.

Motivarea hotărârii este contradictorie întrucât după ce afirmă ca nu se poate pronunța dacă pârâtul și-a executat sau nu integral obligația, instanța constată că acesta și-a executat integral obligația, astfel că nu-l mai obligă la plata daunelor după data de 10 decembrie 2003.

În plus, se pune următoarea problemă: dacă într-o acțiune întemeiată pe art. 16 din Legea nr. 29/1990, articol care are ca scop tocmai rezolvarea problemelor privind executarea obligației de a face în materia contenciosului administrativ, instanța sesizată se declară necompetentă să stabilească dacă executarea este sau nu completă, dacă s-a încheiat sau nu, atunci ce fel de acțiuni ar mai putea fi introduse pentru a se stabili, în fine, dacă executarea este sau nu completă și corectă.

3) Motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9, art. 304/1 din codul de procedură civilă

Considerăm că existau toate motivele pentru ca instanța de fond să oblige pe ambii pârâți la plata de daune de întârziere în quantum superior sumei de 300.000 lei/zi întârziere.

În raport de datele concrete ale cauzei: de mai mult de 19 luni (1 an și 7 luni) încercăm să obținem, prin justiție, executarea unei hotărâri irevocabile care nu presupune decât simpla comunicare a unor date, întârziere care constituie prin ea însăși o încălcare distinctă a art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, era necesară obligarea pârâților Tănase Joița și Ministerul Public la plata unor daune de întârziere de 1.000.000 lei/zi întârziere în loc de doar 300.000 lei/zi întârziere.

Pârâții au avut o atitudine vădit obstrucționistă, refuzând sistematic executarea titlului, prin folosirea unor pretexte ce dovedesc cel puțin lipsa de seriozitate (de exemplu, au susținut că nu Ministerul Public, ci SRI deține datele despre rechizitorii și autorizații de supraveghere, deși, potrivit legii, acestea sunt emise de Ministerul Public, iar nu de SRI).

Executarea unei hotărâri judecătorești irevocabile nu este o joacă în care pârâții își pun la bătaie fantezia pentru a găsi diverse pretexte – care ajung până la refuzul evidenței și la sfidarea bunului simț juridic- pentru a refuza executarea.

Am fost tratați „în joacă” de parchet, care ne-a comunicat numai ce a dorit din ce a fost obligat, atunci când a dorit (termenul legal nu a existat pentru parchet), în forma pe care a dorit-o (tabele nesemnate). Această conduită a pârâților nu trebuia să rămână indiferentă instanței de fond, care trebuia să fixeze daune de întârziere într-un quantum suficient de ridicat pentru a înfrânge aroganța și sfidarea de care au dat dovadă, în mod constant, pârâții.

De aceea, considerăm ca fiind pe deplin rezonabilă solicitarea noastră de obligare a pârâților la plata de daune de întârziere de 1.000.000 lei/zi.

--

În drept: art.304 pct. 7 și 9, art.304/1, art. 312 al.3, art. 314 din Codul de procedură civilă.

Pentru aceste motive, vă rugăm să admiteți recursul și să modificați hotărârea atacată, în sensul :

-obligării în solidar a pârâților Tănase Joița și Ministerul Public la plata de daune de întârziere de 1.000.000 lei/zi pentru perioada 20 mai 2003 – 29 august 2003 și a
-obligării pârâtului Ministerul Public la plata de daune de întârziere de 1.000.000 lei/zi începând cu 30 august 2003 și până la data executării integrale a sentinței civile nr. 892/2002 a Tribunalului București – Secția a VIII-a.

Solicităm cheltuieli de judecată.

Depunem prezenta în 3 exemplare.

30 decembrie 2004

Consiliul de conducere al APADOR-CH